

B. Mihály Csilla

Nyári keringő

*Hideg kövekre pára száll,
mohos tavak fölött
kering a héja, szárnya már
a napba öltözött.*

*Ha lápra lép a langymeleg
a szellő rálegyint,
s a csendnek húrja elrezeg
egy dalt, megint s megint.*

*A fénynek biztos útja van,
törekszik mélyre, le,
felizzik rajta súlytalan
az élet szent heve.*

*Az égi vándor árnya fogy,
s a szemhatár mögött
ujjongva zeng, már látja, hogy:
a nyár, a nyár örök.*

Dicstelen este

*Fejét felszegve, büszkén hátravetve,
tört glóriával szállt le ránk az este.
Miféle vágyak titkos mágiája,
baljós hiteknek toprongyos cigánya
űzhette hozzánk, tán azért, hogy szánjam,
miként bukott el végtelen magányban.*

*Hallom, amint a talpa fűre csosszan,
hideglelősen dúdol méla-hosszan,
mikor lerántja önmagát a porba,
megnyúlt kezével csillagot rabolva,
s rohan, amerre épp a nap leszentül,
könnytől felázott kerteken keresztül.*

Ki gyűjt ma fényt?

*Ki gyűjt ma fényt, ha rémes árnyatok
fölétek áll, s kacagja, hogy vacog
az atyja, az, ki önmagára büszke,
e fantomot mégis világra szülte.*

*A gondolat folyton teremni kész,
amíg forrást merít, hát semmi vész,
de nézd, mivé lesz, hogyha fél az elme,
vakon szorongsz, a szörnyed láncra verve*

*belőled él, gyarapszik és dagad,
felfalni kész e rémült gnóm-csapat,
parancs után egymást is törbe csalják;
ki törli majd le Isten könnyes arcát?*

(Ihletforrás: Áprily Lajos Agadir c. verse)

Sebvers

*A szó ezernyi sebbe mélyül,
s kotor magának fészkeket;
az fáj, amit kimondasz végül,
vagy az, mit érzek s észlelek?
Lehült a város, nyurga álmok
szaladnak szét a házfalon;
ne félj, utadból félreállok,
s helyem, bár nincsen, átadom.
De tollamat, ha fénybe mártom,
a csillogása nem kísért;
én nem tudom ma sem, barátom,
ki volt a vétkes, és miért.*

Alkonyég

*Az alkonyég dohogva rezdül,
rőt könnye most csorog keresztül
létünk tengelyén.*

*Surrog hajónk, s egy régi ének
a félelem csahos ebének
torkán lángra kap.*

*Piros vizek között jajongva
aranycsapást vetít a csonka
fénnyel telt edény.*

*Remény szorít, azsúros kelme,
bomlott szívem köré tekerve
vérző rongydarab.*

Úgy éltünk

*Mint szívre röppenő igézet,
mit égi csend ír és szaval,
az ajkainkon zsongva égett
egy múlhatatlan, tiszta dal.*

*Kicsiny patak futott csörögve
mosolygó dombok csendjein,
s leült a porhanyós rögökre
megannyi szélkeverte szín.*

*Bebújt mohától zöld kövekbe,
a terveinkre fölszögezve
dobolt reménnyel gazdagon,*

*mert álomból faragva lelkünk,
úgy éltünk, hogy nevetve keljünk
örökké, minden hajnalon.*

